

Luis Bonilla-Molina: Venezuela: eftermäle till en revolution? Efter USA:s aggression

(Ur [Europe Solidaire Sans Frontières](#), 18 januari 2026. **Luis Bonilla-Molina** är en venezuelansk lärare och forskare. Gästprofessor vid universitetet i Sergipe, Brasilien; medlem i ledningskommittén för Latinamerikanska samhällsvetenskapliga rådet (CLASCO) och samordnare för CLASCO:s arbetsgrupp om digital kapitalism, utbildningspolitik och kritisk pedagogik; forskningschef vid Internationella forskningscentret ”Andra röster inom utbildning”. Var mellan 2004 och 2006 samordnare för president Chavez’ grupp av internationella rådgivare och tjänstgjorde mellan 2006 och 2019 som chef för Mirandas internationella centrum i Caracas. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

”Vi befinner oss i ett nytt politiskt ögonblick” är Delcy Rodríguez’ sammanfattande beskrivning av det som händer i Venezuela. Den nordamerikanska interventionen i Venezuela, det mer än två timmar långa skoningslösa bombardemang som ägde rum i Caracas, La Guaira och på andra ställen, liksom den värsta skamfläcken i de nationella väpnade styrkornas historia, känns avlägsna nu.¹ Händelserna den 3 januari har snabbt blivit en historisk händelse, bara värd att minnas i salar fyllda med kämpar, och för en internationell publik som föredrar att leva i fantasivärlden Narnia eftersom den upprätthåller deras nationella politiska projekt.

Antiimperialism är den stora frånvarande faktorn i Venezuelas nuvarande offentliga politik. Trots att Chávez’ stridsrop ”Far åt helvete, Yankee-arslen!” fortfarande ekar framför Miraflores,² har regeringspalatsets mikrofoner under de senaste 14 dagarna försiktigt antytt att alla klagomål mot det som hände den 3 januari uteslutande kommer att göras via diplomatiska kanaler, i ett försök att få bukt med den vanära som det har inneburit för de bilaterala relationerna mellan USA och Venezuela. Eftersom förvirring fortfarande genomsyrar madurismens sociala bas, fortsätter folk bara att tala illa om gringos på en del medlemsmöten – men undviker givetvis nogsamt att nämna den blonde gringon i Vita huset – en sorts tröst för de som just vaknat ur sorgen efter förlusten.

Trumps uttalande på eftermiddagen den 3 januari, som kom samtidigt som fattiga mödrars gråt över hundratals söners död fortfarande ekade i varenda hörn i det angripna fosterlandet, har inte vederlagts av händelserna: Delcy Rodríguez har förbundit sig att samarbeta och inte upprepa Maduros misstag.³ Det misstag Trump talar om verkar Maduro ha gjort när han mellan 2014 och 2025 avvecklade det nationellt folkliga program – för att inte tala om det tjugoförsta århundradets så kallade socialism – som Chávez hade förkroppsligat, men samtidigt underlät att helt och fullt tillämpa de politiska, juridiska och institutionella åtgärder som skulle ha omvandlat Venezuela till en ny nordamerikansk koloni. Maduros misstag var inte principiellt, utan en politisk kalkyl. Han

1 Angående den militära operationen och dess omedelbara följder, se Luis Bonilla-Molina, ”[United States Seizes Venezuelan Territory and Government](#)”, *Europe Solidaire Sans Frontières*, januari 2026.

2 Miraflorespalatset i Caracas är den venezuelanske presidentens officiella arbetsplats.

3 Delcy Rodríguez antog rollen som interimspresident efter USA:s militära intervention 3 januari 2026. Hon hade tjänstgjort som vicepresident under Maduro sedan 2018. Hennes bror Jorge Rodríguez är ordförande för Nationalförsamlingen.

trodde att han helt enkelt kunde förhandla sig till permanent makt i utbyte mot att sälja ut landets alla rikedomar till USA. Maduro fullföljde uppgiften att likvidera en grusad revolution, men visste inte hur han skulle uppvisa dödscertifikatet utan att förlora sin publik. Det förhindrar oss inte att fördöma kidnappningen av honom den 3 januari och kräva att han släpps fri, ty Venezuela är en republik som måste lösa sina angelägenheter utan att ett imperium ingriper.⁴

Fantastiska Fyran och Wonder Woman

Den 15 januari beslutade sig Donald Trump – som är så förtjust i spektaklet professionell fribrottning att han utsåg fribrottningsentreprenören Linda McMahon till utbildningsminister⁵ – för att använda begrepp från Marvels och DC:s universum för att beskriva sitt urval av politiska möjligheter i Venezuela. Han tillkännagav att han på morgonen hade haft ett långt telefonsamtal med interimspresidenten Delcy Rodríguez, som han beskrev som FANTASTISK, och att vi, sa han, ”arbetar mycket bra ihop”. På eftermiddagen träffade han högeroppositionens María Corina Machado bakom stängda dörrar. Den 3 januari hade han avvisat henne från den nuvarande venezuelanska politiska scenen, men nu kallar han henne UNDERBAR – givetvis efter att hon hade överlämnat sin fredsprismedalj till honom.⁶ Kanske Trump ville använda sitt vidlyftiga bildspråk för att ersätta sagan om ”Súper Bigote” och ”Cilita” – de actionfigurer som Maduros regering skapade för att representera presidenten (som fått sitt smeknamn från sin mustasch) och hans hustru Cilia Flores, och vilka gavs som julklappar till fattiga venezuelanska barn.⁷

Men i rättvisans namn är begreppet ”fantastisk” en benämning som delas av de fyra personer som idag leder den venezuelanska administrationen, jämte Delcy Rodríguez: Jorge Rodríguez (ordförande för Nationalförsamlingen), Diosdado Cabello (inrikes- och justitieminister) och Padrino López (försvarsminister).⁸ De är det ”nya politiska ögonblickets” Fantastiska Fyra, som måste undvika att reta upp Lex Luthor som sitter i Vita huset. Pseudonymen Wonder Woman gäller entydigt María Corina Machado, som verkar ha tagit avstånd från resten av den venezuelanska oppositionen, som mer lutade åt att komma överens med Maduro, och nu Delcy. Som Franco “Bifo” Berardi skulle kunna säga, är de bara en återspeglning av de psykiska hälsoproblem som omger makten under det tjugoförsta århundradet.⁹

4 Angående konsekvenserna av kidnappningen av Maduro och karaktären på den regim som föregick den, se Andrés Izarra, ”[A Perfect Regime Change in Venezuela? From authoritarianism to neocolonialism?](#)”, *Europe Solidaire Sans Frontières*, januari 2026.

5 Linda McMahon var med och grundade World Wrestling Entertainment (WWE). Trump nominerade henne till utbildningsminister i slutet av 2024.

6 María Corina Machado är en venezuelansk oppositionsledare och grundare av den politiska organisationen Vente Venezuela. Hon tilldelades i slutet av 2025 Nobels fredspris för sin roll i den venezuelanska demokratirörelsen. Angående hennes politiska bana och band till amerikanska intressen, se Luis Bonilla-Molina och Leonardo Bracamonte, ”[MC Machado \(Venezuela\) – Nobel Peace Prize: Beyond the Dismay...](#)”, *Europe Solidaire Sans Frontières*, november 2025.

7 ”Súper Bigote” (Supermustaschen) var en seriefigur som avbildade Maduro som en superhjälte med mustasch, och blev en symbol för regeringens propagandansträngningar. Actionfigurerna av Maduro och hans hustru delades ut som en del av ett statligt julklappsprogram.

8 Vladimir Padrino López har varit försvarsminister sedan 2014. Diosdado Cabello är en mäktig figur inom Venezuelas Förenade socialistparti (PSUV) och har haft olika höga poster i regeringen.

9 Franco “Bifo” Berardi är en italiensk marxistisk filosof och kulturteoretiker, som är berömd för sitt arbete om förhållandet mellan media, kapitalism och psykisk hälsa.

Avvecklandet av den bolivarianska revolutionens kvarlevor

Den 3 januari 2026 hade den bolivarianska processen blivit en zombie som levde på en retorik utan någon grund i verkligheten, förvandlad till en fruktansvärd karikatyr av det som 1999 års konstitution hade utlovat. Nedgången började redan innan de ensidiga tvångsåtgärderna (USA:s sanktioner), men sanktionerna påskyndade givetvis övergången från oordning till kontrarevolutionär upplösning. Detta fick ett tydligt uttryck i 2018 års åtstramningspaket, som flyttade krisens effekter till arbetarklassen samtidigt som de borgerliga ackumulerande kretsarna skyddades.¹⁰ Maduroregeringen blev auktoritär, avskaffade de minimala demokratiska friheterna och upprättade de sämsta materiella levnadsvillkor som någon nu levande venezuelansk arbetare har upplevt.¹¹ Delcy Rodríguez och Fantastiska Fyran var en ingående del i detta förfall – de inte bara ärvde det, de är medförfattare. Frågan vi alla ställde oss var om det imperialistiska angreppet på Venezuela den 3 januari skulle kunna fungera som en utlösare av en inhemsk revolutionär rörelse, i vars ledning regeringskvartetten kanske kunde ställa sig och åter slå in på den väg som skisserades i den republikanska konstitutionen från 1999.

Händelserna sedan dess har tyvärr skingrat dessa illusioner. De diplomatiska relationerna mellan Caracas och Washington har inte bara normaliserats inom ramen för ett återupprättande av de intoleranta och koloniala förhållandena, utan det genomförs också motreformer som krävs för att konkretisera de nya relationerna mellan USA och Venezuela. På Delcy Rodríguez' begäran förenklade Nationalförsamlingen handelsreglerna för att undanröja begränsningarna på utländska investeringar, och samtidigt inleddes reformeringar av Kolvätelagen för att ge juridisk täckmantel åt en plundring av Venezuelas olja och att de transnationella företag som Chavez' revolution hade kastat ut fick återvända. Dessa snabba åtgärder för återupprättande försöker anpassa Venezuela till Trumps avsikter, som de uttrycktes till de 16 oljemagnater som hade samlats för att bilda en 100 miljarder dollar stor investeringsfond som skulle göra det möjligt för USA att inom några år gå från att idag lägga vantarna på nästan 1 miljon fat olja till mer än 4 miljoner.¹²

Venezuela deltar återigen i bankernas SWIFT-mekanismer,¹³ så att lokala finansiella operationer går via USA, och fyra bankenheter (BNC, BBVA Provincial, Banesco och Mercantil) har redan godkänts av Trump-administrationen för att få den del av den utländska valuta som USA kommer att skicka till landet för oljeförsäljningar. Tydligt kommer dessa privata banker att vara de enda som blir erbjudna den utländska valutan. Venezuelas centralbank kommer bara att erhålla de bolívares som härrör från denna auktion, minus respektive förmedlingsprovisioner. Denna mekanism tillkännagavs av Delcy Rodríguez som en sorts ”energisamarbete med USA, som tillåter alla valutor som kommer in att gå till två fonder: den första till socialt skydd för att förbättra arbetarnas inkomster och stärka områden som sjukvård, utbildning, livsmedel och bostäder, medan den andra

10 De ekonomiska åtgärderna 2018 innefattade en massiv devalvering, prisökningar på bränsle, och lönejusteringar som inte höll takten med hyperinflationen, och i själva verket minskade reallönerna medan affärsintressena skyddades.

11 Angående situationen för venezuelanska arbetare under både regeringsförtryck och imperialistiska påtryckningar, se intervjun med ledaren för oljearbetarnas fackförening, José Bodas, ”[Maduro's government has imposed an open dictatorship against the working class](#)”, *Europe Solidaire Sans Frontières*, december 2025.

12 Angående de geopolitiska och ekonomiska aspekterna av USA:s politik gentemot Venezuela, se Yoletty Bracho och Franck Gaudichaud, ”[Trump's assault on the Caribbean](#)”, *Europe Solidaire Sans Frontières*, december 2025.

13 SWIFT (Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication) är det globala finansiella kommunikationsnätverk som används för internationella penningförsändelser. Venezuela har delvis varit uteslutet från detta system på grund av amerikanska sanktioner.

ska avsättas till infrastruktur och tjänster”. En enkel beräkning av effekterna av de första 300 miljoner dollar som överförs – de 30% av inkomsterna på oljeförsäljning som USA kommer att skicka till Venezuela med hjälp av denna koloniala form för förmedling – visar att detta bara kommer att ha begränsad påverkan för att förbättra arbetarklassens levnadsvillkor.

Redan den 9 januari hade Vita huset tillkännagivit presidentordern ”Säkerställ Venezuelas oljeintäkter för det amerikanska och venezuelanska folkets bästa”, som var ett förverkligande av de koloniala förhållandena under förvaltningen av medlen från oljeförsäljningen. USA antar rollen som ”förvaltare” av de nationella penningmedlen, som för att godkännas för användning och cirkulation kommer att vara beroende av USA:s utrikesminister. En tillämpning av detta system kommer att provas med de 50 miljoner fat olja som USA förkunnade att de skulle konfiskera i detta syfte. Svaret från regeringen som leds av Delcy Rodríguez var att ta initiativ till juridiska och institutionella reformer för att konkretisera det. Den 15 januari – samma dag som telefonmötet mellan Delcy och Trump – tillkännagavs reformen av Venezuelas kolvätelag. Som om vi bevittnade en tävling om att visa mest lydighet mot Vita husets tillfälliga innehavare, presenterade Delcy reformen om lagen om oljeutvinning och -försäljning samtidigt som María Corina Machado överlämnade sin Nobelmedalj till Trump.

Som dimridå beordrade Trump-administrationen att El Helicoide, en interneringsanläggning som fördömts för att också användas för tortyr, skulle stängas, och att de politiska fångarna där skulle frigges.¹⁴ Nationalförsamlingens ordförande gick från att hävda att Venezuela inte hade några politiska fångar till att rapportera att fler än 400 hade släppts fria och att andra fall höll på att undersökas. Människorättsförsvarare hade tidigare angett att antalet politiska fångar kan överskrida 1.000 medborgare. Det måste betonas att frigivningarna är resultatet av den kamp som de politiska fångarnas familjer och de människorättsorganisationer som har beledsagat dem har fört, inte en imperialistisk gåva.

Detta äger rum samtidigt som Paragraf 5 i ”Påbudet om yttre överraskningar” föreskriver att alla som kritiserar regeringen ska häktas. Idag är det vanligt att poliser och militär kontrollerar mobiltelefoner på olika ställen i Venezuelas städer och häktar alla som har information mot regeringen. De flesta i befolkningen lämnar nu hemmet utan telefon eller med en apparat som inte kan ta emot Whatsapp-meddelanden eller komma åt sociala nätverk.

Som om det inte räckte, tillkännagavs den 15 januari att statschefen och den lagstiftande församlingen, tillsammans med den byråkratiska och med arbetsgivarna lierade Central Socialista Bolivariana de Trabajadores (vars arkitekt var Maduro),¹⁵ skulle genomföra en påskyndad reform av arbetslagstiftningen, och skapa en ny arbetslag som är anpassad till det nya politiska ögonblicket.

Det återstår att se hur borgarklassen och företagsägarna reagerar. Men Delcy Rodríguez vet mycket väl hur man ska röra sig inom företags-, finans- och bankvärlden. Mellan 2018 och 2025 var hon utsedd av Maduro att hitta beröringspunkter och punkter för dialog med den traditionella företagssektorn, en uppgift som hon utförde effektivt. FEDECAMARAS (Venezuelas Riksförbund för

14 El Helicoide är en utpräglad modern byggnad i Caracas som ursprungligen var tänkt som shoppingcentrum men omvandlades till högkvarter för Servicio Bolivariano de Inteligencia Nacional (SEBIN), Venezuelas underrättelse-tjänst. Den har allmänt fördömts av människorättsorganisationer som platsen för politisk internering och tortyr.

15 Central Socialista Bolivariana de Trabajadores (CSBT) bildades 2011 som en regeringsvänlig fackförening som ersatte den tidigare Unión Nacional de Trabajadores. Kritiker har beskrivit att den inte är oberoende från staten.

handelskammare och produktionsföreningar), som hade deltagit i kuppen mot Chávez 2002,¹⁶ hade sedan dess avbrutit dialogen med regeringen, men Delcy Rodríguez' ansträngningar uppnådde något som ansågs omöjligt: hon blev från och med 2021 inte bara stjärngäst vid nationella företagsmöten, utan lyckades också hålla dem borta från de av María Corina Machado ledda uppmaningarna till konfrontationer. Delcy Rodríguez' erfarenheter kan visa sig användbara för att uppnå något som Maduro inte kunde uppnå: enhet mellan de olika borgerliga fraktionerna för en ordnad övergång där alla rika vinner och ingen förlorar. Vid sådana överenskommelser blir underklasserna alltid förlorare.

Förändringarna sker med svindlande hastighet, medan det antiimperialistiska perspektivet verkar tunnare ut alltmer.¹⁷

Den stora frånan

Den vanliga internationella allmänna opinionen frågar sig: och folket? Vilket är folkets svar? Sanningen att det inte har funnits några tecken på massmobiliseringar som ett spontant och oberoende svar på det som händer. De veckovisa demonstrationer som har ägt rum har samman kallats av regeringen, och främst mobiliserat offentliganställda och det som återstår av dess sociala bas – som är mindre men inte betydelselös för dessa syften.

Vad är förklaringen till detta? Madurismen orsakade en så katastrofal situation för arbetarnas materiella levnadsvillkor att breda skikt av befolkningen betraktar hans avgång som en möjlighet att saker och ting kan förändras. Medborgarna verkar vilja ge händelserna en chans att förbättra lönerna, göra det möjligt för 8 miljoner migranter som har splittrat varenda venezuelansk familj att återvända, göra att offentliga tjänster (vatten och elektricitet) åter fungerar regelbundet och stabilt, och tillhandahålla institutioner som tar itu med den stora majoritetens efterfrågan på sjukvård, mat och bostäder.¹⁸ Men situationen med en kolonial administration kommer att göra det svårt att konkretisera dessa strävanden, och kanske ett mobiliserat samhällssubjekt åter visar sig när det blir uppenbart att det är omöjligt.

I de blindas land...

Nu talar hela den politiska världen om övergång och att lösa problemen på kort sikt. Men det går inte att lösa något med enbart vilja. Det kräver att politiken på ett begripligt sätt förstår orsakerna och de strukturella ursprung till den nuvarande situationen.

Ur vårt perspektiv har den nuvarande krisen i Venezuela sitt ursprung i februari 1983 när den borgerliga kupongklipparmodellen för ackumulation, klassallianser och politisk representation föll samman.¹⁹ Den fördjupades av den spricka som försvinnandet av kategorin "folket" som

16 Kuppförsöket i april 2002 lyckades under en kort period, ungefär 47 timmar, avsätta Hugo Chávez från makten. FEDECAMARAS' ordförande Pedro Carmona utropade sig under kuppen till interimspresident innan folkliga massmobiliseringar och lojala militärenheter återinsatte Chávez vid makten.

17 Angående det bredare sammanhanget med Trumps återkolonisering och de utmaningar som motståndet står inför, se Luis Bonilla-Molina, "[Venezuela: Trumpist recolonisation and the resistance to come](#)", *Europe Solidaire Sans Frontières*, januari 2026.

18 Angående venezuelaner framtidsönskningar under den nuvarande krisen, se Yoletty Bracho, "[We Venezuelans wish to decide our own future](#)", *Europe Solidaire Sans Frontières*, januari 2026.

nationalstatens förenare ledde till för staten, med början i 1989 års Caracazo,²⁰ och ytterligare fördjupad i och med den militära kris som fick sitt uttryck i upproren den 4 februari och 27 november 1992.²¹ Till detta måste vi lägga den djupa trovärdighetskris för demokratin som blev obestridbar med valresultatet 1993 – ett fenomen som utvidgades under alla efterföljande val.²² Även om 1999 års Konstituerande församling fick stöd från majoriteten, lyckades den inte återupprätta folket som underställt ett statligt samförstånd. Tvärtom fördjupades krisen med omväxlande höjdpunkter och skenbar stabilitet. Den nya borgerliga organisering som påbörjades från och med 2002, efter företagarnas och militärens kupp mot Chávez, inledde en konflikt om ackumulationen av förmögenheter, och det ledde mellan 2014 och 2017 nästan till inbördeskrig. Denna dispyt inom borgarklassen har fortfarande inte lösts, och vad värre är lägger den i båda fallen till en fallenhet att säga nej till allianser mellan klasserna – det vill säga hävda sig genom att rasera de minimala förutsättningarna för en reformistisk agenda – vilket leder till att frön till en radikal revolution alltid är latenta. Till allt detta måste vi lägga traumat av att förlora överhögheten inför den imperialistiska attacken den 3 januari, och de väpnade styrkornas skamliga roll. Detta är en 43-årig strukturell kris för modellen för ackumulation och politisk representation som inte har blivit löst. Ur arbetarnas synvinkel måste en övergång kunna ta itu med varenda en av krisens delar. María Corina Machado har försäkrat att hon satsar på något annat, och Delcy Rodríguez' regering verkar mer intresserad av att överleva vid makten än av att lösa den strukturella krisen. De kommande månaderna kommer att bli avgörande för att förstå och specificera händelseutvecklingen i landet.

Simma så långt bara för att drunkna på stranden

Den kubanske författaren Leonardo Padura har just publicerat en roman som verkar sakna ett kapitel om Venezuela. ”Morir en la orilla” (Att dö på stranden) är en historia om en generations uppvaknande, en generation som kritiserade kapitalismen för de politiska, ekonomiska, sociala, kulturella och teknologiska problem den upplevde, som satsade på socialismen som ett alternativ och nu verkar acceptera att den enda lösningen på deras problem är att återvända till en primitiv kapitalism – till fria marknader, konkurrens och utsugning av arbetare, men med en värdig lön.²³

Det är inte lätt att förklara att det som hände i Venezuela inte var en socialistisk erfarenhet, utan istället att skildringen av en radikal omvandling togs över genom att fördriva den. Både Chávez' regering och den Fjärde republiken innan den²⁴ hade förvisso beståndsdelar som var värda att

19 Venezuelas svåra ekonomiska kris inleddes i februari 1983, då regeringen på det som blev känt som den ”svarta fredagen” (Viernes Negro) devalverade bolívaren, som avslutade decennier av stabilitet och markerade inledningen av en långdragen ekonomisk nedgång.

20 Caracazo var en våg av protester, upplopp och plundring som i februari 1989 bröt ut i Caracas och andra venezuelanska städer som svar på president Carlos Andrés Pérez' nyliberala åtstramningar. Regeringens förtryck ledde till hundratals, möjligen tusentals, döda.

21 Detta var två kupp försök, ledda av militärofficerare, mot president Carlos Andrés Pérez. Försöket i februari leddes av Hugo Chávez och misslyckades militärt men etablerade Chávez som nationell figur. Försöket i november misslyckades också.

22 Vid presidentvalet 1993 segrade Rafael Caldera, som ställde upp utanför det traditionella tvåpartisystem som hade dominerat Venezuelas politik sedan 1958. Calderas seger återspeglade en utbredd desillusion med den etablerade politiska ordningen.

23 Leonardo Padura är en kubansk romanförfattare och journalist, mest känd för sina detektivromaner med huvudpersonen Mario Conde. Hans verk utforskar ofta det kubanska samhället och den revolutionära generationens besvikelser.

24 ”Fjärde republiken” syftar på Venezuelas politiska system mellan 1958 och 1999, som kännetecknades av Punto Fijo-pakten mellan de två största partierna (Acción Democrática och COPEI) som omväxlande satt vid makten.

försvara, men båda satsade när det kom till kritan på att försöka lösa den kapitalistiska krisen utan att ändra på kupongklipparmodellen för produktion och ackumulation.

För att idag återigen få framtidsprojekten att lyfta behöver vi, istället för att konstruera recept, lyssna på vanligt folk. Ty en revolution är bara möjlig och hållbar när den är i samklang med de förtrycktas förväntningar, behov och krav. Simma mot strömmen för att inte drunkna vid stranden.

Revolutionärernas svåra uppgift i detta sammanhang

Med tanke på denna situation kan det inte finnas några tvivel om prioriteringarna. Den centrala uppgiften är att fosterlandets suveränitet ska försvaras med de arbetandes antiimperialism – det vill säga att varje steg för att försvara republiken måste beledsagas av krav på en förnyad demokratisering av det venezuelanska samhället och rättvisa löner. Det finns ingen territoriell suveränitet utan politisk suveränitet.

Det går inte att tala om ett försvar av Venezuelas suveränitet och samtidigt utelämna behovet att övervinna problemen med ojämlikhet och brist på friheter i landet. Den utmaning som anti-imperialismen står inför idag är att kombinera dessa krav på rätt sätt. Därför måste uppmaningen till en internationell antiimperialistisk front som grundas på solidaritet med Venezuela åtföljas av ett krav på fullständigt återupprättande av de politiska, fackliga och medborgerliga rättigheterna i Venezuela. Detta kräver taktkänsla och kreativitet, engagemang och tydliga perspektiv. I denna mening och med denna linje ansluter vi oss till det upprop att organisera en global plattform som fördes fram vid det virtuella mötet den 17 januari, till vilken det ställs förhoppningar att många och olikartade röster ska ansluta sig – precis som vi gör, vi som fortsätter att drömma om en annan möjlig värld och om Venezuela.

Chávez kallade sin nya konstitutionella ordning för ”Femte republiken”.